

Arrest

nr. 234 093 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 november 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 mei 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, meer bepaald in functie van zijn Nederlandse broer.

Op 4 november 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.05.2019 werd ingediend door:

Naam: B. A.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1979

Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.05.2019 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde B. A. J., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (QK...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 18.10.2018 met visumsticker en in- en uitreisstempels waaruit blijkt dat hij in de periode 10.01.2019 – 05.02.2019 en opnieuw sedert 18.04.2019 in Schengen verbleef/verblijft

- 'attestation de non inscription dans les registres immobiliers' n°M(...) dd. 26.12.2018 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet geregistreerd stond als eigenaar van enig onroerende goed in Nador; ongedateerd 'attestation administrative' n°(...) waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene op het ogenblik van het opstellen van het attest geen onroerende goederen bezat in Beni Said; 'attestation administrative' n°(...) dd. 03.10.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene in de periode 2009 – datum van het attest geen onroerende goederen bezat in Marokko

- 'attestation administrative' n°69 dd. 07.02.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden van Dar Kebdani verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen bezoldigde job uitoefende in Marokko; 'attestation du revenu global' n°(...) dd. 02.10.2019 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de jaren 2016-2019 geen belastbare inkomsten had: echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in het kader van zijn visumaanvragen dd. 23.04.2018 en 04.12.2018 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten aantoonde dat hij wél economisch actief was, zijnde als ambtenaar. Betrokkene beschikte dus wel over inkomen en kan niet beschouwd worden als onvermogen.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij zich op 21.01.2019 aanmeldde bij de bevoegde diensten van de stad Antwerpen met het oog op het indienen van de huidige

verblijfsaanvraag. Hij had op dat ogenblik dan ook reeds de intentie om zich definitief in België te vestigen, en het is dan ook logisch dat hij op 07.02.2019 niet langer tewerkgesteld was bij zijn vroegere werkgever (terwijl hij wel opnieuw – tijdelijk – in Marokko verbleef).

- stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 04.12.2017, 08.01.2018, 06.02.2018, 04.04.2018, 08.05.2018, 04.06.2018, 03.08.2018, 31.08.2018, 04.10.2018, 06.11.2018, 04.12.2018 en 02.01.2019: echter, gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was, blijkt niet dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud en dat hij dient beschouwd te worden als zijnde ten laste van de referentiepersoon.

- 'attestation de celibat' n°11 dd. 08.01.2019 op naam van betrokkene

- attest De Voorzorg dd. 15.01.2019 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij mintens in de periode juli – december 2018 een invaliditeitsuitkering ontving

- arbeidsovereenkomst dd. 08.08.2016 op naam van de echtgenote van de referentiepersoon met bijbehorende loonfiches voor de periode augustus – oktober 2018 en december 2018; attest De Voorzorg dd. 15.01.2019 waaruit blijkt dat ze in de periode 21.10.2018 – 02.12.2018 een uitkering wegens primaire arbeidsongeschiktheid ontving.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 21.05.2011 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 10.05.2019 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er

is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het “unierecht”.

Verzoeker licht dit middel toe als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 12 bewijzen van geldstortingen voorgelegd (STUK 3).

Verwerende partij betwist niet dat deze bewijzen voorliggen en dateren van vóór de aanvraag tot gezinshereniging, doch stelt dat dit niet aantoonde dat verzoeker hierop aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst.

Evenwel legde verzoeker ook tal van bewijzen van onvermogen voor (zie infra). Verzoeker was met andere woorden onvermogen in het land van herkomst, zodat hij niet zelf in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien, zodat de geldverzendingen vanwege de referentiepersoon wel degelijk daarvoor bedoeld waren.

Verwerende partij schendt op deze manier haar zorgvuldigheidsverplichting door dit aspect van haar beslissing niet te stoelen op een correcte én volledige feitenbevinding. Zij diende naar alle bewijsstukken te kijken, daar het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt bijgevolg zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn broer. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Om te beginnen heeft verzoeker bewezen dat hij over geen enkele eigendom beschikte in het land van herkomst, aan de hand van de volgende voorgelegde attesten:

- Attestation de non inscription dans les registres immobiliers (STUK 4) : Het betreft geen verklaring op eer, maar een attest dat werd afgeleverd na onderzoek door de betrokken overheid, waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende eigendommen had in N.;
- Attestation administrative (STUK 5): Ook dit betreft geen verklaring op eer, maar een verklaring vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt bevestigd dat verzoeker geen onroerende goederen bezat in B. S.;
- Attestation administrative (STUK 6): Alweer een verklaring vanwege de Marokkaanse autoriteiten, waarin wordt bevestigd dat verzoeker vanaf 2009 tot heden geen enkel onroerend goed bezat in Marokko.

Verwerende partij voegt geen motivering toe m.b.t. deze stukken en betwist ook niet dat deze voorliggen. Dat betekent dus een impliciete aanvaarding van de inhoud ervan.

Verzoeker bezat dus geen enkel onroerend goed in Marokko.

Daarnaast heeft verzoeker ook aangetoond dat hij geen inkomsten had in het land van herkomst.

Zo legde hij een “attestation administrative” voor, waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker geen bezoldigde job uitoefende in Marokko (STUK 7).

Daarnaast legde verzoeker ook een “attestation du revenu global” voor, waaruit blijkt dat hij in de periode 2016-2019 geen belastbare inkomsten had (STUK 8).

Verwerende partij betwist niet dat deze attesten voorliggen, maar stelt dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier zou blijken dat verzoeker tegenover de Nederlandse autoriteiten verklaard zou hebben dat hij werkte als ambtenaar (in het kader van visumaanvragen in 2018).

Hier ligt evenwel geen enkel bewijsstuk van voor! Verzoeker heeft nooit enige bewijzen van loonfiches of dergelijke voorgelegd, wat ook niet kon aangezien hij nooit als ambtenaar heeft gewerkt! Bovendien zou een inkomen als ambtenaar wel verschijnen op een attest m.b.t. het belastbare inkomen, wat niet gebeurd is. Dit betreft nochtans een attest vanwege de overheid!

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk zijn onvermogensheid aangetoond aan de hand van voorgelegde attesten, waaruit blijkt dat hij én geen job had, én geen inkomsten had, én geen eigendommen.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogensheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had in Marokko), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 9). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 4).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële

afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogen, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn broer (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond."

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting betwist verzoeker dat hij niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Hij meent wel degelijk de nodige bewijsstukken voorgelegd te hebben. Vooreerst zijn er de 12 bewijzen van geldstortingen. De gemachtigde meent dat verzoeker niet heeft aangetoond op die geldstortingen aangewezen te zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij stipt aan dat hij nochtans tal van bewijzen van onvermogen heeft voorgelegd zodat hij wel degelijk aangewezen was op de geldverzendingen. Verzoeker ontwaart hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Door de geldstortingen toont verzoeker aan reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ten laste te zijn van zijn broer. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij ook zijn onvermogen in het herkomstland heeft aangetoond, nu hij heeft bewezen over geen enkele eigendom in Marokko te beschikken en dienaangaande drie attesten heeft voorgelegd. Nu de gemachtigde geen specifieke motivering toevoegt met betrekking tot deze stukken, houdt dit volgens verzoeker een impliciete aanvaarding in van de inhoud ervan en dus van het feit dat verzoeker geen enkel onroerend goed bezat in Marokko. Daarnaast heeft verzoeker ook een "attestation administrative" voorgelegd waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat verzoeker geen bezoldigde job uitoefende in Marokko. Daarnaast legde verzoeker ook een "attestation du revenu global" voor, waaruit volgens verzoeker blijkt dat hij in de periode 2016-2019 geen belastbare inkomsten had. Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat uit gegevens van het administratief dossier zou blijken dat verzoeker tegenover de Nederlandse autoriteiten verklaard zou hebben dat hij werkt als ambtenaar in het kader van visumaanvragen in 2018, stelt verzoeker dat hiervan geen enkel bewijsstuk voorligt en hij ontkent dit gegeven. Hij stelt nooit enige bewijzen van loonfiches of dergelijke te hebben voorgelegd. Daarnaast wijst hij erop dat indien hij een inkomen zou gehad hebben, dat had moeten verschijnen op zijn attest aangaande het belastbaar inkomen wat niet is gebeurd terwijl dit nochtans een attest van de overheid betreft. Verzoeker concludeert dan ook dat hij wel degelijk zijn onvermogen heeft aangetoond aan de hand van attesten waaruit blijkt dat hij én geen eigendommen én geen inkomsten én geen job had. Daarnaast vervolgt verzoeker dat het bewijs van onvermogen ondergeschikt is aan het bewijs van actieve effectieve ondersteuning door de referentiepersoon financieel of materieel. Verzoeker meent dan ook dat hij heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het herkomstland en ten laste van de referentiepersoon. Hieruit leidt verzoeker een schending af van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting. Na een theoretische uiteenzetting over de

invulling van de voorwaarde van het “ten laste zijn”, die er in essentie op neer komt dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie de hoedanigheid van het ten laste zijn voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door het feit dat het familielid door de unieburger materieel wordt gesteund omdat hij of zij niet in zijn of haar basisbehoeften kan voorzien. Verzoeker meent dat hij afdoende heeft aangetoond zich in een dergelijke situatie te bevinden en afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker wel een theoretisch exposé geeft van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het fair play-beginsel maar niet concreet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen van behoorlijk bestuur schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Hetzelfde kan gesteld worden van de opgeworpen schending van “het unierecht”.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, naar de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, zodat de beslissing is gemotiveerd in rechte. Daarnaast is de beslissing ook gemotiveerd in feite door erop te wijzen dat volgens de gemachtigde uit het geheel van de voorgelegde gegevens niet blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde heeft dit ook toegelicht door in te gaan op alle voorgelegde stukken en te duiden waarom die stukken voor hem niet volstaan om aan te tonen dat voldaan is aan de vereisten van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen, in casu artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert en van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3°[...].”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker moet aantonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van zijn Nederlandse broer of deel uit te maken van diens gezin. Verzoeker moet dit aantonen met stukken van de Marokkaanse overheid of, bij ontstentenis hiervan, kan hij dit aantonen met elk passend middel. De Raad sluit zich aan bij de theoretische uiteenzetting die verzoeker hierover heeft gegeven.

Waar verzoeker stelt, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het bewijs van onvermogen bijzaak is en de kern van het ten laste zijn vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon financieel of materieel vereist omdat het bewijs van onvermogen op zich nog geen actieve of financiële ondersteuning aantoont, wijst de Raad erop dat dit arrest het belang van het bewijs van onvermogen niet heeft uitgesloten, doch met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12 punten 23, 26 en 27 erop heeft gewezen dat dit bewijs vaak moeilijk kan geleverd worden en in dat licht als bijkomend moet worden beschouwd. In dit arrest Reyes worden de richtlijnen van het arrest Jia bevestigd en stelt het Hof opnieuw dat niet hoeft bepaald te worden waarom er sprake is van afhankelijkheid aangezien de bepalingen waarin zoals in richtlijn 2004/38 het vrije verkeer van de unieburgers verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd. Het Hof stelt dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Het Hof stipt aan dat de vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden. Deze problematiek stelt zich in casu evenwel niet, aangezien verzoeker zelf terecht erop wijst dat hij wel bewijzen van onvermogen van diens autoriteiten heeft voorgelegd.

De voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie stelt evenwel duidelijk dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan het gezinslid, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid of ten laste zijn, onder de voorwaarde dat kan aangenomen worden dat die stortingen voor hem noodzakelijk zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland.

In casu heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat op dit laatste punt het schoentje knelt in de aanvraag van verzoeker. De gemachtigde erkent dat verzoeker verschillende geldstortingen heeft voorgelegd van de referentiepersoon, doch stelt dat “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker onvermogen was, [niet] blijkt [...] dat hij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud en dat hij dient beschouwd te worden als zijnde ten laste van de referentiepersoon.” Verzoeker wijst er terecht op dat hij tal van stukken heeft overgemaakt van de autoriteiten van zijn herkomstland aangaande zijn onvermogen, doch de gemachtigde heeft deze stukken niet genegeerd. Hij heeft deze duidelijk ook in rekening gebracht en heeft onder meer dienaangaande gemotiveerd: “attestation administrative’ n°(...) dd. 07.02.2019 waarin de lokale Marokkaanse overheden van Dar Kebdani verklaren dat betrokkene op datum van het attest geen bezoldigde job uitoefende in Marokko; ‘attestation du revenu global’ n°(...) dd. 02.10.2019 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de jaren 2016-2019 geen belastbare inkomsten had: echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in het kader van zijn visumaanvragen dd. 23.04.2018 en 04.12.2018 (op basis waarvan hij Schengen inreisde) tegenover de

Nederlandse autoriteiten (sic) aantoonde dat hij wél economisch actief was, zijnde als ambtenaar. Betrokkene beschikte dus wel over inkomen en kan niet beschouwd worden als onvermogen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij zich op 21.01.2019 aanmeldde bij de bevoegde diensten van de stad Antwerpen met het oog op het indienen van de huidige verblijfsaanvraag. Hij had op dat ogenblik dan ook reeds de intentie om zich definitief in België te vestigen, en het is dan ook logisch dat hij op 07.02.2019 niet langer tewerkgesteld was bij zijn vroegere werkgever (terwijl hij wel opnieuw – tijdelijk – in Marokko verbleef)."

Verzoeker werpt op dat er geen enkel bewijsstuk zou voorliggen van het feit dat hij tegen de Nederlandse autoriteiten heeft verklaard als ambtenaar te werken. De Raad stelt nochtans vast dat in het administratief dossier wel degelijk hiervan het bewijs is te vinden. Uit de stukken blijkt dat verzoeker zowel in april 2018 als op 4 december 2018 een aanvraag heeft ingediend waarbij bij "beroep" is genoteerd "ambtenaar". Er blijkt eveneens dat hij de visa ook heeft verkregen van de Nederlandse autoriteiten ("visa issued") zodat de gemachtigde in alle redelijkheid kan motiveren dat hij tegenover de Nederlandse autoriteiten aantoonde dat hij wel economisch actief was. Bijgevolg acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde dat hij er niet van overtuigd is dat verzoeker werkelijk was en is aangewezen op de geldstorting van zijn broer om in zijn levensonderhoud te voorzien en dus ten laste was/is van zijn broer. Waar verzoeker stelt dat een inkomen als ambtenaar wel zou verschenen zijn op het overheidsattest aangaande het belastbaar inkomen, hetgeen niet het geval is, komt het verzoeker toe te verklaren waarom op de stukken in het administratief dossier aangaande de visumaanvragen vermeld staat dat verzoekers beroep "ambtenaar" is en blijkt dat de Nederlandse autoriteiten ook de visa heeft toegekend, wat een controle van de bestaansmiddelen veronderstelt, en hij toch een attest kan voorleggen van de Marokkaanse autoriteiten aangaande de inkomsten voor de periode 2016-2019 waarop staat vermeld dat hij geen belastbare inkomsten had. Deze gegevens zijn klaarblijkelijk tegenstrijdig en verzoeker moet op de hoogte geweest zijn van zijn eigen verklaringen bij de Nederlandse visumaanvragen in 2018 aangaande zijn beroep. Het louter ontkennen dat verzoeker nooit als ambtenaar heeft gewerkt, kan in de gegeven omstandigheden niet worden aangenomen. De Raad volgt verzoeker dan ook niet, gezien de stukken in het administratief dossier, dat hij op overtuigende wijze heeft aangetoond dat hij geen job had in Marokko. De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar hij stelt dat hij een feitelijke situatie heeft aangetoond van materiële ondersteuning door zijn Nederlandse broer omdat hij zelf niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien en dus onvermogen is in Marokko. Er blijkt een zeker materiële ondersteuning door zijn broer, maar geenszins dat hij hierop was aangewezen om in zijn basisbehoeften te voorzien. De financiële afhankelijkheid van zijn broer blijkt niet. De Raad volgt de gemachtigde dat niet is aangetoond dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde op zorgvuldige wijze de door verzoeker voorgelegde stukken heeft onderzocht en hier op afdoende wijze over heeft gemotiveerd. De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het materiële motiveringsbeginsel blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 juncto 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn broer, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezinsleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

In het tweede middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten houdt verzoeker wederom een theoretisch exposé over de door hem opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker meent dat de beslissing niet gemotiveerd is rekening houdende met alle voorgelegde stukken en geen concrete redenen bevat waarom het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Volgens verzoeker is geen belangenafweging gemaakt die de beslissing kan verantwoorden, terwijl de gemachtigde nochtans op de hoogte is van de familiale situatie van verzoeker. Verzoeker meent dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is, omdat de gemachtigde helemaal geen rekening heeft gehouden met zijn familie- en gezinsleven. Verzoeker stelt dat een motivering ontbreekt omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken waardoor de motiveringsplicht is geschonden en de beslissing ook onjuist is. Daarnaast acht verzoeker artikel 8 van het EVRM geschonden, hij meent dat

niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid van het EVRM. Verzoeker denkt dat de bedoeling van de bestreden beslissing is om de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren, hetgeen een ongeoorloofde inmenging in zijn privé- en familielevens uitmaakt en hieraan onevenredige schade zal toebrengen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG en artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk.

De Raad kan verzoeker verder niet volgen dat het bevel geen concrete redenen bevat waarom het werd genomen. Zowel de iure als de facto is het bevel gemotiveerd. Er wordt verwezen naar artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat het legaal verblijf van verzoeker in België is verstrekt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Ook wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde uitdrukkelijk gemotiveerd, hij heeft wel degelijk bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening gehouden met de gezondheidstoestand, het familieleven en het hoger belang van het kind.

Wat betreft het familieleven stelt de gemachtigde *“betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt”*.

De Raad is van oordeel dat deze motivering wel degelijk afdoende is en steunt op een degelijk onderzoek van het administratief dossier. De Raad is eveneens van oordeel dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze heeft gemotiveerd over de aangehaalde en voorgebrachte stukken en op afdoende wijze heeft rekening gehouden met het gezinsleven zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt evenwel in eerste instantie het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige broers of zussen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige familieleden enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De Raad deelt in casu met de gemachtigde het standpunt dat geen afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon kan worden aangenomen. Betrokkene is inderdaad een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Er blijkt inderdaad niet uit het dossier dat verzoeker daar niet toe in staat zou zijn. In de eerste bestreden beslissing heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker financieel of materieel ten laste is van zijn broer.

In een dergelijke situatie, waarbij geen beschermingswaardig gezinsleven voorligt tussen verzoeker en zijn broer, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging. Hij heeft dit toch gedaan en heeft geheel terecht gemotiveerd dat verzoeker in casu als volwassen persoon kan verwacht worden een leven op te bouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van zijn Nederlandse broer.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Hieruit volgt dat ook geen schending kan aangenomen worden van de artikelen 7 juncto 51 van het Handvest.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES